

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการใช้ภาษา และเป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดขึ้นในตัวผู้เขียนเพื่อสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิดตลอดจนความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ผู้เขียนจึงต้องใช้เวลาในการคิดและเขียนอย่างพินิจพิเคราะห์เพื่อให้ได้เนื้อหาที่มีความต่อเนื่องและตรงตามจุดมุ่งหมายในการเขียน เป็นการฝึกให้ผู้เขียนรู้จักคิดหาวิธีการแก้ปัญหา จัดเรียงความคิดหรือประสบการณ์ และถ่ายทอดข้อมูลออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้นั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถหรือสมรรถวิสัยทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา กฎเกณฑ์การใช้ภาษาเชิงสังคม การตีความ และกลวิธีการสื่อสาร (Swain, 1983 อ้างใน อรุณี วิริยะจิตรรา, 2532 : 24-25 และพรพิมล เสนะวงศ์. 2541 : 4)

องค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารด้วยการเขียนภาษาอังกฤษคือการใช้ไวยากรณ์หรือรูปแบบโครงสร้างที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้ด้วย เพราะภาษาไม่ได้เป็นเพียงคำเดี่ยวโดด ๆ แต่มีการใช้ภาษาเป็นประโยคเสมอเมื่อมีการสื่อสารให้ได้ความหมาย Rinvoluceri (1998 : 3) กล่าวว่าไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ สอดคล้องกับความเห็นของจินตนา สุขจามันท์ (2533 : 3) ที่ว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ไวยากรณ์เปรียบเสมือนกระดูกสันหลังที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นพื้นฐานช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนทักษะต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน เพราะการเขียนเป็นทั้งศิลป์ที่ต้องประกอบด้วยภาษาที่งดงาม ประณีต สามารถสื่อสารได้ทั้งความรู้ ความคิด อารมณ์ และความปรารถนา และเป็นทั้งศาสตร์ที่ต้องประกอบด้วยความรู้ หลักการ วิธีการ และทฤษฎีต่าง ๆ

จากการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศยืนยันว่ายังมีข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนหลาย ๆ ด้าน เช่น นักเรียนไม่สามารถเขียนประโยคที่ต้องการตามหลักไวยากรณ์และหลักการเขียนที่ดีได้ นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงแคบ ทำให้มีปัญหาด้านการเลือกคำที่เหมาะสม

เพื่อสื่อความหมายในข้อความที่เขียน และนักเรียนมักนำเอาความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ (วิไลพร ธนสุวรรณ, 2536 : 5-7 ; วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์, 2531 : 1)

เป็นที่สังเกตว่า แม้จะมีการสอนกฎเกณฑ์ของภาษาโดยเน้นรูปแบบภาษาและความหมายของภาษาควบคู่กันไปในระดับมัธยมศึกษา แต่การสอนระดับอุดมศึกษาจะไม่เน้นการสอนหลักเกณฑ์ของภาษามากนักเพราะคาดว่าผู้เรียนได้เรียนและมีพื้นฐานเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ของภาษามากพอแล้วจากระดับมัธยมศึกษา ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจึงมุ่งเน้นที่การสื่อสารหรือการสื่อความหมายโดยไม่ได้ให้ผู้เรียนตระหนักถึงการใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางภาษา การสอนภาษาอังกฤษในลักษณะดังกล่าวจะละเลยต่อการสอนไวยากรณ์และรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (ศิรินาถ ลีละวัฒน์, 2530 : 90-91 ; Long, 1991 cited in Fotos, 1998 : 301-307) เมื่อผู้เรียนมาเรียนกระบวนวิชาเขียนซึ่งเน้นทั้งด้านความคิดและการเขียนอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาในลำดับต่อมา ผู้เรียนจึงเขียนได้ไม่ดี ไม่ถูกต้องเท่าที่ควรเพราะเคยชินกับภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่มากแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษที่ใช้ในแต่ละอาชีพ สามารถใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพนั้นพบว่า ผู้เรียนประสบปัญหาในการเรียนรู้ทุกทักษะเนื่องจากพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ ทางภาษามีไม่เพียงพอแต่ต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและสมัครงานในอนาคต (บรรชกร กล้าหาญ, 2538) ดังนั้น การสอนที่เน้นการสื่อสารเพียงอย่างเดียวหรือการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเช่นในสถานการณ์ปัจจุบันจึงอาจไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนในประเทศไทยทุกระดับเพราะการสอนในลักษณะดังกล่าวไม่ให้ความสำคัญต่อการสอนไวยากรณ์และรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (ศิรินาถ ลีละวัฒน์, 2530 : 90-91 ; Long, 1991 cited in Fotos, 1998 : 301-307)

จากปัญหาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ Long (1988 cited in Fotos, 1998 : 301) จึงได้นำเสนอการออกแบบกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา (Focus-on-Form Activity) ขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้รับโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องทั้งการใช้รูปแบบภาษาและสื่อความหมายตามที่ผู้ส่งสารต้องการ โดยมีพื้นฐานมาจากสมมติฐานความสัมพันธ์กันของความรู้สองส่วน และสมมติฐานการปฏิสัมพันธ์

เกี่ยวกับสมมติฐานความสัมพันธ์กันของความรู้สองส่วน Long อธิบายว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ให้ตัวป้อนเข้าทางภาษาที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียนตามสมมติฐาน

ตัวป้อนเข้า (Input Hypothesis) ของ Krashen และส่งเสริมการแสดงออกทางภาษาหรือตัวป้อนออกทางภาษาของผู้เรียนตามสมมติฐานตัวป้อนออก (Output Hypothesis) ของ Swain ด้วยเพื่อฝึกฝนให้ตัวป้อนเข้าและตัวป้อนออกทางภาษามีความสัมพันธ์กัน การเน้นรูปแบบภาษาจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างมากโดยเฉพาะกับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเพราะรูปแบบภาษาเป็นตัวป้อนเข้าที่สำคัญทางการสื่อสาร เป็นไปไม่ได้ที่ผู้เรียนภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่ต้องเรียนและตระหนักรู้ในรูปแบบภาษา เพราะการเรียนรู้ภาษา (Learning) และการเรียนรู้ภาษา (Acquisition) มีความสัมพันธ์กัน การเรียนภาษาสามารถกลายมาเป็นการรู้ได้หากมีการฝึกฝนการใช้ความรู้สองส่วนให้มีความสัมพันธ์กันอย่างเพียงพอ (Stevick, 1980 ; Bialystok, 1977 ; Schneider and Shrifin, 1977 cited in R. Ellis, 1991 : 234-237) ความรู้สองส่วนนั้นได้แก่ความรู้แบบตรง (Explicit Knowledge) และความรู้แบบอ้อม (Implicit Knowledge) ความรู้แบบตรงเป็นความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา แต่ความรู้แบบอ้อมเป็นความรู้ที่เกิดโดยสัญชาตญาณตามธรรมชาติ เช่น พูดได้คล่อง ถูกต้อง แต่อธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาไม่ได้ Long เชื่อว่าความรู้แบบตรงสามารถกลายมาเป็นความรู้แบบอ้อมได้ ดังนั้นจึงควรทำให้ความรู้แบบตรงและแบบอ้อมมีความสัมพันธ์กันเพื่อใช้ในการสื่อสารที่ถูกต้อง และเพื่อที่จะให้ความรู้แบบตรงช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ก็ต้องอาศัยการฝึกนำความรู้แบบตรงคือความรู้ด้านไวยากรณ์มาใช้ในการสื่อสารหรือเมื่อสอนไวยากรณ์แล้วก็ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้นั้นมาใช้ในการสื่อสารจริง ๆ นั่นเอง (Ellis, 1991 : 234-237 ; Fotos and Ellis, 1991 : 607 อ้างใน วินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2539 : 3-4 ; Fotos, 1998 : 304-305 ; Robinson, 1997)

สมมติฐานอีกข้อหนึ่งที่เป็นพื้นฐานของกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาของ Long คือสมมติฐานการปฏิสัมพันธ์ (Long 1981, 1983 b, 1996 cited in Doughty and Williams, 1998 : 22) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) เป็นกระบวนการที่ไม่สามารถอธิบายได้ทั้งจากทฤษฎีกลุ่มที่เน้นตัวภาษาอย่างเดียวหรือกลุ่มที่เน้นการสื่อสารตามธรรมชาติ แต่สามารถอธิบายได้จากกระบวนการตามสมมติฐานการปฏิสัมพันธ์ที่เชื่อว่าส่วนสำคัญสำหรับการเรียนรู้และพัฒนาการภาษาคือการปฏิสัมพันธ์ซึ่งทำให้มีการเจรจาโต้ตอบเพื่อให้ได้ความหมายเกิดขึ้น (Yano, Long & Ross, 1997 cited in Doughty and Williams, 1998 : 22) นำไปสู่การเพิ่มความเข้าใจในตัวป้อนเข้าทางภาษาที่เป็นคำศัพท์และรูปแบบต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ภาษาที่สอง (Long & Ross, 1997 cited in Doughty and Williams, 1998 : 23) การเจรจาโต้ตอบยังก่อให้เกิดการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบที่ช่วยดึงความสนใจของผู้เรียนมาสู่ความไม่ลงตัวของตัวป้อนเข้า ส่งผลให้ผู้เรียนได้มุ่งความสนใจไปที่รูปแบบภาษาและสังเกตชนิดของรูปแบบ ต่าง ๆ ทางภาษา (Long, 1996 ; Pica, 1994 ; Pica, Lincoln - Porter, Paninos, & Linnell, 1996 cited in

Doughty and Williams, 1998 : 23) นอกจากนี้ การเจรจาโต้ตอบยังช่วยให้เกิดกระบวนการทางสติปัญญา (Cognitive Processing Support) จากการให้ความสำคัญต่อความหมายหรือการสื่อสารที่กำลังเกิดขึ้นเพราะผู้เรียนกำลังให้ความสนใจในลักษณะทางภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้สื่อสารตามความต้องการ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ใช้คำถามเพื่อขอความกระจ่างและให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบในความหมายที่ผู้เรียนต้องการสื่อสาร เช่น What? Sorry? หรือ The cinema? เป็นต้น (Pica, 1987 : 4-6, Long, 1983 : 137 อ้างใน วินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2539 : 5) เพื่อแสดงให้เห็นว่าต้องแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาให้ถูกต้อง

จากสมมติฐานที่รองรับทั้งสองอย่างดังกล่าว กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา จึงหมายถึง กิจกรรมที่ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบโดยใช้คำถามและการเจรจาโต้ตอบเพื่อขอความกระจ่าง เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมการสื่อสารเสร็จแล้ว หากมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือมีข้อความที่ไม่สื่อความหมาย ผู้เรียนจะต้องนำงานกลับไปแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ตามที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับและคำแนะนำจากผู้สอน โดยทำเป็นงานฉบับสมบูรณ์ส่งผู้สอนเพื่อประเมินผลและวิเคราะห์ความถูกต้องต่อไป การทำเช่นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในระดับที่สูงขึ้น สามารถดึงความสนใจของผู้เรียนมาสู่รูปแบบภาษาที่เป็นเป้าหมายหรือจุดสนใจของการเรียนการสอนได้โดยไม่ละเลยต่อการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง มีความตระหนักและมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือรูปแบบภาษา และสามารถใช้รูปแบบภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้อง ดังที่มีผู้วิจัยทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้ความสนใจและทำการศึกษาถึงผลของการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น วินิตยา ประเสริฐสุนทร (2539), ศุภวรรณ ทะกันจร (2540) , Swain , White, Harley (cited in Doughty and Williams, 1998) , Fotos (1993) และ Storch (1998)

กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ และผู้เรียนสามารถเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ ทางภาษาไปพร้อม ๆ กับการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารด้วย จากจุดเด่นของกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา Long (1998) จึงนำเสนอการออกแบบการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานโดยประยุกต์ใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในบริบทการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้มากกว่าที่เป็นอยู่ โดยมี ขั้นตอนการออกแบบดังนี้

1. วิเคราะห์ความต้องการที่มุ่งปฏิบัติงานเพื่อให้ทราบงานที่เป็นเป้าหมาย เป็นการวิเคราะห์ความต้องการในงานที่เป็นเป้าหมายปัจจุบันและอนาคตของผู้เรียน

2. จัดประเภทของงานที่เป็นเป้าหมาย เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาหลักสูตรและตอบสนองต่อความต้องการที่แตกต่างกันของผู้เรียน

3. สร้างงานที่เกี่ยวกับการสอนจากประเภทของงานที่เป็นเป้าหมาย โดยปรับให้มีความเหมาะสมกับอายุและระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนและการสอน

4. ลำดับขั้นตอนงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนเพื่อจัดการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน เป็นการกำหนดจุดประสงค์ เกณฑ์และค่าความซับซ้อนและความยากง่ายของงานและความก้าวหน้าด้านอื่น ๆ

5. นำหลักสูตรแม่แบบที่สร้างขึ้นไปใช้กับระเบียบวิธีการสอนและขั้นตอนการสอน ได้แก่ การนำไปใช้กับการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานโดยนำกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาไปใช้ด้วย โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบ (Provide Negative Feedback) เพื่อแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าต้องแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษาให้ถูกต้อง

6. ประเมินผลด้วยการทดสอบการแสดงออก การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ และการทดสอบแบบมุ่งปฏิบัติงาน

7. ประเมินผลการสอน

เมื่อพิจารณาการออกแบบการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Long ซึ่งมีกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาดังกล่าว สามารถประยุกต์ใช้ได้กับขั้นตอนการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (อ้างใน ลม่อม ศรีเจริญ, 2544 : 14-15) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task) คือ การที่ผู้สอนเสนอหัวข้อในการสอน คำศัพท์หรือวลีที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนในการปฏิบัติงานเขียนที่จะได้รับมอบหมาย

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task) คือ การที่ผู้สอนมอบหมายงานให้แก่ผู้เรียนปฏิบัติ ขณะเดียวกัน ผู้สอนจะคอยให้ความช่วยเหลือหรือกระตุ้นผู้เรียนระหว่างการทำงาน

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Language Focus) คือ ขั้นที่ผู้สอนได้มีการประยุกต์ใช้แนวคิดการปฏิสัมพันธ์มาดำเนินกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนในลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเกี่ยวกับรูปแบบภาษาและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางด้านไวยากรณ์ โดยใช้คำถามเพื่อขอความกระจ่าง การใช้คำถามตรวจสอบความมั่นใจ และการพูดซ้ำคำพูดของคู่สนทนา

เนื่องจากภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างมีระบบ มีหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ซึ่งผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องเรียนรู้ เข้าใจ และใช้ภาษาในการสื่อสาร ไม่เช่นนั้นจะทำให้ไม่สามารถอ้างอิงถึงระบบทางภาษาได้ จึงจำเป็นที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารต้องใช้ภาษาที่ชัดเจนและถูกต้อง (Mitchell and Myles, 1998 : 135-136 ; Batstone, 1995 : ix) กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา

จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ผู้เรียนมีความรู้อยู่แล้วมาปรับระดับภาษาเพื่อให้ตัวป้อนเข้าเป็นที่เข้าใจได้ การเจรจาโต้ตอบระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเกี่ยวกับข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษาในงานเขียนของผู้เรียนจะช่วยให้ข้อผิดพลาดทางภาษาลดลงตามลำดับ เพราะผู้เรียนได้วิเคราะห์ ปรับ และต่อเติมไวยากรณ์ในสมองให้เป็นภาษาในระดับสากลอย่างต่อเนื่อง และอาจช่วยให้สิ่งที่ถูกเรียนมาแบบรู้ตัวกลายเป็นความไม่รู้ตัวหรือเป็นอัตโนมัติได้ ซึ่งผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในการแสดงออกทางภาษาในระดับที่เจ้าของภาษาใช้ทั้งการพูดและการเขียนได้ในอนาคต (Corder, 1981 ; Selinker, 1972, 1992 cited in Pennington, 1995 : vii)

การศึกษาของ Izumi (1998) พบว่า การปฏิสัมพันธ์ด้วยการสนทนาในงานเกี่ยวกับการแก้ปัญหาแสดงให้เห็นว่าการให้ผลสะท้อนกลับเชิงลบในรูปแบบของการเจรจาโต้ตอบและการปรับเปลี่ยนภาษาตามสถานการณ์การสนทนา และยังแสดงให้เห็นผลสะท้อนกลับเชิงลบที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อการใช้คำในภาษา และการศึกษาของ Muranoi (1997) แสดงให้เห็นว่าการปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาของตนให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นในระหว่างอยู่ในชั้นพัฒนาการทางภาษา จากผลของการศึกษาดังกล่าวจึงมีข้อเสนอแนะว่า กิจกรรมที่ให้ความสำคัญต่อการสื่อความหมายจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการเน้นรูปแบบภาษาด้วยเพื่อช่วยดึงความใส่ใจของผู้เรียนมาสู่การใช้รูปแบบทางภาษาและเพื่ออำนวยความสะดวกต่อเส้นทางการพัฒนาลำดับขั้นทางภาษาของผู้เรียน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นว่า กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาน่าจะมีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในทุกระดับชั้นเพราะช่วยดึงความสนใจของผู้เรียนมาสู่สื่อการสอนที่เป็นจุดสนใจและองค์ประกอบต่าง ๆ ทางภาษา ได้แก่ คำศัพท์ ความสอดคล้องกันของภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ รูปแบบภาษาเชิงสังคม เป็นต้น ช่วยให้เกิดการสังเกตในตัวป้อนเข้าทางภาษาอันจะนำไปสู่การจัดรูปแบบต่าง ๆ ทางภาษาไว้ในระบบภาษาของผู้เรียนจากการฝึกฝนการสื่อความหมาย อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้องได้ในที่สุด และอาจจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษ สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

สมมุติฐานการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานแล้ว ผู้เรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กาลและสะกดคำได้ถูกต้องเพิ่มขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะพัฒนากิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาไปปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในโอกาสต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

ขั้นตอนดำเนินการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนการสอนที่ผู้วิจัยปรับมาจากขั้นตอนการดำเนินการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis ใน 3 ขั้นตอนคือขั้นก่อนปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นหลังปฏิบัติงาน ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาสาขาการบัญชี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01-320-013 การเขียน 1 จำนวน 1 ห้องเรียน มีผู้เรียนจำนวน 33 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ - ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
- ความรู้ด้านไวยากรณ์

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน หมายถึง กิจกรรมที่ผู้สอนใช้คำถามเพื่อขอความกระจ่างเมื่อตรวจงานเขียนของผู้เรียนแล้วพบว่าผู้เรียนใช้กริยาผิดรูปกาลและสะกดคำผิด โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้คำถามนั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนเดิมให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของกาลและการสะกดคำเพิ่มขึ้น ซึ่งจะปรากฏอยู่ในขั้นหลังปฏิบัติงานของการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis โดยเป็นขั้นที่ผู้สอนได้มีการประยุกต์ใช้แนวทางการปฏิสัมพันธ์มาดำเนินกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนในลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเกี่ยวกับรูปแบบภาษาและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางด้านไวยากรณ์ โดยใช้คำถามเพื่อขอความกระจ่าง การใช้คำถามตรวจสอบความมั่นใจ และการพูดซ้ำคำพูดของคู่สนทนา

2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนถ่ายทอดความคิดและข้อมูลในงานที่ได้รับมอบหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยมีความชัดเจนในการแสดงออกทางความรู้สึกนึกคิด ความถูกต้อง การรวบรวมรายละเอียด การเรียบเรียงความ และขอบเขตการสื่อสาร ประเมินได้จากงานเขียนของผู้เรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละบทโดยใช้อंकประกอบและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของสังขยา บุญมา (2542 : 91-96)

3. ความรู้ด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้รูปโครงสร้างกริยาตามกาลและการสะกดคำที่ถูกต้องในงานเขียนของผู้เรียนภายหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน วัดได้จากแบบวิเคราะห์ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวิเคราะห์แสดงผลการทดลองการสื่อสารแบบเน้นรูปแบบไวยากรณ์และการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Nobuyoshi และ Ellis (1993 : 203 อ้างใน วินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2539 : 79-80)

4. ผู้เรียน หมายถึง นักศึกษาสาขาการบัญชี ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01-320-013 การเขียน 1 จำนวน 1 ห้องเรียน